Nr. 45. Warszawa, dnia 15 Września 1919 r. Rok II

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru pojedyńczego 1 mk. Z zaboru austrjackiego i z terenów b. okupacji austrjackiej można wpłacać za numer „Dziennika Urzędowego M. S. W." 1 kor. 75 h. „Dziennik Urzędowy" przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji. Cena za wiersz drobnego pisma jednoszpaltowego 1 mk.

Redakcja i Administracja: Nowy-Świat Nr. 69, telefon redakcji 64-13, administracji—118-81.

I.

644.

USTAWA

z dnia 25 lipca 1919 roku w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych, oraz innych chorób, występujących nagminnie.

Art. 1.

W myśl art. 2 punktu 1 Zasadniczej Ustawy Sanitarnej, sprawy zwalczania chorób zakaźnych, oraz innych chorób, występujących nagminnie, należą do kompetencji Ministerstwa Zdrowia Publicznego.

W sprawach tych wszystkie inne Ministerstwa winny porozumiewać się z Ministerstwem Zdrowia Publicznego, wypełniać wydane zgodnie z niniejszą ustawą zarządzenia, oraz ułatwiać mu kontrolę nad wykonaniem tych zarządzeń.

Związki komunalne i gminy obowiązane są współdziałać z władzami Ministerstwa Zdrowia Publicznego, działając pod ich kontrolą samodzielnie w myśl przepisów niniejszej ustawy.

Art. 2.

O każdym przypadku zachorowania lub śmierci na wyliczone w art. 3 choroby, jak również o każdym przypadku, wzbudzającym podejrzenie co do którejkolwiek z nich, należy niezwłocznie zawiadomić właściwe władze komunalne, w pierwszym rzędzie ich urzędy sanitarne.

Jeżeli na miejscu urzędów sanitarnych niema, zawiadomienie skierowane być winno do zarządu komunalnego bezpośrednio, względnie za pośrednictwem odpowiednich jego funkcjonarjuszów. Jeżeli chory uzyska od miejscowych władz sanitarnych pozwolenie na zmianę mieszkania lub miejsca pobytu, należy w terminie 24 godzin za-

wiadomić właściwe władze sanitarne o miejscu nowego pobytu.

Art. 3.

Obowiązkowi zgłaszania, zgodnie z art. 2, podlegają następujące choroby:

a) ostre choroby zakaźne, a mianowicie:
1. dżuma (pestis),
2. ospa naturalna (variola, variolois),
3. cholera azjatycka (cholera asiatica),
4. dur brzuszny i rzekomy (typhus abdominalis et paratyphus),
5. dur plamisty (typhus exanthematicus),
6. dur powrotny (typhus recurrens),
7. czerwonka (desenteria),
8. płonica (scarlatina),
9. błonica (diphteria),
10. nagminne zapalenie opon mózgowo-rdzeniowych (meningitis cerebro-spinalis epidemica),
11. odra (morbilli),
12. róża (erysipelas),
13. krztusiec, czyli koklusz (pertussis),
14. zimnica (malaria),
15. zakażenie połogowe (sepsis puerperalis);

b) przewlekłe choroby zakaźne, a mianowicie:
1. trąd (lepra),
2. gruźlica w przypadkach niebezpiecznych dla otoczenia, a zresztą w myśl oddzielnej ustawy (tuberculosis),
3. jaglica, czyli egipskie zapalenie oczu (trachoma) w myśl oddzielnej ustawy;

c) ostre i przewlekłe choroby odzwierzęce, a mianowicie:
1. wąglik (anthrax),
2. nosacizna (maileus),
3. włośnica (trichinosis),
4. wodowstręt (rabies), w tem ukąszenia przez zwierzęta chore na wodowstręt czyli wściekliznę lub podejrzane o tę chorobę:

d) występujące masowo zatrucia: jadami mięsnemi i rybiemi (botulismus), chemikaljami i t. p.

Art. 4.

Jeżeli inne choroby, nie wymienione w artykule 3, występują w kraju w takich rozmiarach lub przy takich objawach, że szerzenie się ich może być uznane za niebezpieczne, Minister Zdrowia Publicznego władny jest rozciągnąć na nie obowiązek zgłoszenia na oznaczony przeciąg czasu, nie przekraczający 6 miesięcy. Prawo to służy również lekarzom powiatowym w porozumieniu z właściwą władzą administracyjną na terenie powiatu lub jego części i na czas, nie przekraczający miesiąca, po którego upływie takie zarządzenie traci moc obowiązującą, o ile go nie zatwierdzi Minister Zdrowia Publicznego.

Art. 5.

Obowiązek zgłoszenia obciąża:

1. lekarza wezwanego dla porady,
2. kierowników zakładów leczniczych i położniczych,
3. dezynfektorów i dozorców sanitarnych,
4. każdą osobę, zajmującą się dozorem lub pielęgnowaniem chorych (akuszerkę, felczera, pielęgniarzy),
5. głowę rodziny lub osobę, na której pieczy znajduje się chory,
6. gospodarza mieszkania lub zastępującą tegoż osobę, właściciela, administratora lub rządcę majątku lub domu,
7. przełożonych wszelkich zakładów naukowych, wychowawczych i dobroczynnych,
8. kierowników wszelkich zakładów przemysłowych i handlowych, fabryk, warsztatów, statków parowych, tratew i t. p., jak również hotelów, pokojów umeblowanych, zajazdów i gospód, kierowników robót gromadnych (rolnych, leśnych, ziemnych i t. p.),
9. urzędników i funkcjonarjuszy urzędów bezpieczeństwa publicznego,
10. osoby kompetentne z urzędu, wykonujące sekcję lub oględziny zwłok,
11. lekarzy weterynarji, o ile podczas wykonywania swego zawodu pewezmą świadomość o zarażeniu się ludzi wąglikiem lub nosacizną, albo o przypadku wodowstrętu,
12. wreszcie każdego, kto miał bezpośrednią styczność z chorym i wiedział, iż rozmyślnie władz sanitarnych o danym wypadku choroby nie zawiadomiono.

Obowiązek zgłoszenia obciąża osoby, wyszczególnione w wyliczeniu powyższem, w kolejnym porządku wyliczenia; na osobach wymienionych w punktach od 4—12, ciąży obowiązek zgłoszenia jedynie w braku osób, wymienionych w punktach 1, 2 i 3.

Art. 6.

Zgłoszenia należy uskuteczniać na piśmie lub, w razie niemożności piśmiennego zgłoszenia, — ustnie; zgłoszenia w drodze pocztowej w przepisanej formie i telegraficznej wolne są od opłat.

Art. 7.

Lekarze komunalni lub w wyjątkowych wypadkach z ich upoważnienia i w ich zastępstwie sanitarjusze, jako funkcjonarjusze miejscowych urzędów sanitarnych, w razie powzięcia uzasadnionego podejrzenia co do wypadku chorób, przewidzianych w art. 3 w pp. od 1—12 włącznie działu a), w p. 1 działu b), w pp. 1, 2 i 4 działu c), mają prawo dokonywania oględzin podejrzanych o zakażenie osobników w mieszkaniach, oraz samych mieszkań, gdzie ci ukrywali się lub ukrywają.

Art. 8.

Komunalne władze sanitarne po otrzymaniu zgłoszenia winny niezwłocznie zarządzić dochodzenie celem ustalenia rozpoznania choroby i jej pochodzenia; równocześnie te same władze sanitarne, a w razie ich braku na miejscu zarządy komunalne, podają natychmiast otrzymane zgłoszenia do wiadomości właściwego lekarza powiatowego.

Prowadzący dochodzenie miejscowy lekarz komunalny ma prawo wstępu do chorego, ewentualnie oględzin zwłok, oraz obowiązek przedsięwzięcia wszelkich badań, potrzebnych do ustale-

nia rozpoznania choroby i źródeł jej pochodzenia; lekarz ordynujący może być obecny przy badaniu osoby, którą leczył, jak również i przy sekcji zwłok.

Art. 9.

Ogólny nadzór nad dochodzeniem ma lekarz powiatowy.

Gdzie niema miejscowego lekarza komunalnego, lekarz powiatowy lub jego zastępca, wyznaczony w tym celu bądź doraźnie, bądź w charakterze lekarza epidemicznego, dokonywa całego dochodzenia.

W razach nagłych, gdy zwłoka grozi niebezpieczeństwem, o ile niema lekarza powiatowego lub odpowiedniego zastępcy, każdy lekarz na podstawie dodatniego wyniku dochodzenia, względnie uzasadnionego podejrzenia co do istnienia choroby zakaźnej, przewidzianej w art. 3 w pp. od 1—12 włącznie w dziale a), w p. 1 działu b), w pp. 1, 2 i 4 działu c), wyda na miejscu najkonieczniejsze zarządzenia, zapobiegające szerzeniu się choroby, a o treści tych zarządzeń powiadomi niezwłocznie na piśmie miejscowe zarządy komunalne i lekarza powiatowego.

Art. 10.

Po ustaleniu rozpoznania choroby zakaźnej, względnie wobec uzasadnionego podejrzenia o jej istnieniu, władze komunalne winny bezzwłocznie zarządzić środki zapobiegawcze, wskazane przez lekarza, prowadzącego dochodzenie i pod jego kontrolą; w razie niespełnienia powyższych wskazówek w oznaczonym przez lekarza terminie, lekarz powiatowy lub jego zastępca mają prawo wykonać niezbędne zarządzenia w porozumieniu z odpowiedniemi władzami administracyjnemi.

Art. 11.

W razie ustalenia w obrębie miasta lub gminy jednej z chorób, wyszczególnionych w art. 3 w pp. od 1 — 12 włącznie w dziale a), w p. 1 działu b), wreszcie w pp. 1, 2 i 4 dz. c), władze administracyjne na żądanie władz sanitarnych mają prawo:

1. wzbraniać wstępu do wszelkich pomieszczeń, uznanych za zakażone, do czasu ich odkażenia, oraz w sposób widoczny odpowiednio je oznaczyć;

2. obostrzyć przepisy o meldowaniu mieszkańców, oraz zarządzić odosobnienie chorego lub podejrzanego o chorobę, wreszcie osób, które były w styczności z nim, jako roznosicieli zarazków, na miejscu ich pobytu lub w zakładach, do tego przeznaczonych, przez czasowe usunięcie mieszkańców z ich mieszkań; przewożenie chorych lub podejrzanych o choroby zakaźne, wskazane w art. 3 w pp. od 1—12 włącznie dz. a), w p. 1 dz. b) i w pp. 2, 3 i 4 dz. c), ma być uskuteczniane za pomocą specjalnych wozów; w razie użycia wozów zwyczajnych winny być one przed oddaniem ich do użytku ogólnego poddane ścisłej dezynfekcji i dezynsekcji;

3. zastosować czasowy nadzór z częściowem lub całkowitem wykluczeniem od zajęć publicznych lub prywatnych nad nosicielami zarazków, oraz innemi osobami, które były w styczności z chorymi lub przybyły z miejscowości, dotkniętych epidemją, oraz w razie niezbędnej potrzeby zarządzić przymusowe leczenie;

4. zarządzić przymusowe oczyszczanie osób, odkażenie pod dozorem organów urzędowych pomieszczeń, oraz przedmiotów zakażonych lub podejrzanych o zakażenie, oraz zniszczenie przedmiotów, które nie mogą być odkażone bez ich zniszczenia, jak również takich, których wartość jest mniejsza od kosztów ich wyjałowienia, wreszcie przymusowe leczenie lub wytępienie zwierząt, roznoszących zarazki; tępienie zwierząt roznoszących zarazki, dopuszczalne jest również w celach zapobiegawczych;

5. w wyjątkowych wypadkach, gdy grozi niezwykłe niebezpieczeństwo, zarządzić czasowe ograniczenie komunikacji miejscowej, oraz czasowe wzbronienie handlu obnośnego i zarobków wędrownych;

6. zarządzić w miejscowościach zarażonych lub znajdujących się w warunkach, sprzyjających zarażeniu, zamknięcie zakładów handlowych, przemysłowych i pracowni, których prowadzenie pociąga za sobą szczególne niebezpieczeństwo roznoszenia tych chorób wśród osób, zatrudnionych w przemyśle i wśród publiczności;

7. zarządzić czasowe ograniczenie obrotu i używalności przedmiotów, mogących być rozsadnikami zarazków, a w tej liczbie i artykułów spożywczych, w szczególności wody, pochodzącej z określonego miejsca, lub zgoła zabronić ich używania. Zakazu takiego nie można jednak stosować do używania wody w celu wytwarzania siły poruszającej w urządzeniach komunikacyjnych i przemysłowych, o ile woda ta nie będzie służyła do picia i użytku domowego. Natomiast zakaz zastosowany być może do używania wody w celu wyrobu i rozsprzedaży środków żywności, oraz przedmiotów zbytku;

8. ograniczyć używanie publicznych zakładów kąpielowych, pralni i ustępów publicznych lub zupełnie zabronić ich używania, zarządzając jednocześnie inne odpowiednie środki konieczne dla zastąpienia tych urządzeń w celu zapobieżenia szerzeniu się chorób zakaźnych;

9. zabronić czasowo odbywania targów, jarmarków, odpustów, pielgrzymek, widowisk publicznych i wszelkich innych zgromadzeń publicznych, oraz wzbronić uczęszczania do szkół.

Art. 12.

W celu skutecznego zwalczania chorób zakaźnych, podlegających obowiązkowemu zgłaszaniu, Minister Zdrowia Publicznego ma prawo zarządzenia szczepień ochronnych; przepisy o szczepieniu ochronnem przeciwko ospie, objęte są oddzielną ustawą.

Art. 13.

Władze państwowe i komunalne obowiązane są udzielać wszelkiej pomocy przy wykonywaniu zarządzeń, wydanych na zasadzie niniejszej ustawy.

Art. 14.

Osoby odosobnione przymusowo w myśl art. 11 otrzymują na koszt gminy całkowite utrzy-

manie; gminy mają prawo żądania zwrotu poniesionych wskutek tego kosztów od osób odosobnionych, względnie obowiązanych do ich utrzymania; koszta, których ściągnięcie będzie niewykonalne w ciągu roku, zwróci gminie Skarb Państwa.

Osoby niezamożne, którym zarządzenia, wydane w myśl niniejszej ustawy, przeszkodziły w zarobkowaniu, dłużej niż przez dni 3, mają prawo do otrzymania od Państwa odszkodowania.

Odszkodowanie to wynosić będzie 60% przyjętej w odnośnym okręgu płacy dziennej zwyczajnych robotników niewykwalifikowanych, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia; wysokość płacy dziennej oznaczona będzie według ustawy o ubezpieczeniu społecznem. Do czasu wydania ustawy o ubezpieczeniu społecznem wysokość odszkodowania obliczona będzie w drodze rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Pracy według przeciętnego zarobku dziennego robotnika niewykwalifikowanego w każdej poszczególnej miejscowości i będzie ohpowiadać 60% tego zarobku.

Art. 15.

Kto poniósł szkody i straty wskutek odkażania lub zniszczenia należących do niego przedmiotów, ma prawo do żądania odpowiedniego odszkodowania od gminy; Skarb Państwa zwraca gminie poniesione na skutek powyższego koszta w wysokości 50%; w przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Ministerstwu Zdrowia Publicznego przysługuje prawo przyznania wyższego odszkodowania; żądanie wypłaty odszkodowania przedawnia się z upływem terminu trzymiesięcznego od daty zwrotu przedmiotów odkażonych lub zawiadomienia o ich zniszczeniu; za przedmioty, będące własnością państwa, lub publicznego funduszu, zarządzanego przez państwo, nie uiszcza się odszkodowania. Wysokość odszkodowania określają rzeczoznawcy, powoływani corocznie przez zarządy komunalne.

Art. 16.

Osoby, działające wbrew przepisom niniejszej ustawy, tracą tem samem prawo do odszkodowań w myśl art. 14 i 15.

Art. 17.

Lekarzom i innym osobom, zatrudnionym częściowo lub stale przy zwalczaniu chorób zakaźnych, w myśl przepisów niniejszej ustawy, należy się od państwa, w razie utraty przez nich zdolności do zarobkowania wskutek zarażenia się, a w razie ich śmierci z tej samej przyczyny ich rodzinom, stałe zaopatrzenie w postaci emerytury.

Emerytura dla lekarza, względnie zaopatrzenie rodziny, po nim pozostałej, wymierza się w wysokości, ustanowionej dla emerytur urzędników państwowych VIII klasy płac; dla innych osób emerytury, względnie zaopatrzenia dla rodziny, oznaczone będą według przepisów, obowiązujących dla pokrewnych kategorji funkcjonarjuszów państwowych; kategorje te oznaczy Ministerstwo Zdrowia Publicznego w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu. Przy przyznawaniu emerytury i zaopatrzenia oraz pośmiertnego w wysokości 3-miesięcznej pensji jaka była wzięta za podstawę dla wymiaru emerytury w myśl ustępu 2-go, przestrzegać należy ogólnych przepisów emerytalnych dla funkcjonarjuszów państwowych.

Jeżeli lekarzowi lub innej osobie, zajętej przy zwalczaniu chorób zakaźnych lub pozostałej po nich rodzinie, należy się według innych przepisów na podstawie stosunku służbowego emerytura, względnie zaopatrzenie mniejsze, aniżeli według niniejszych przepisów, wówczas uzupełnia się je do wysokości, w ust. 2 i 3 artykułu niniejszego podanej.

Przepisy niniejszego artykułu nie mają zastosowania, jeżeli osoby, zatrudnione przy zwalczaniu chorób zakaźnych, nabyły według innych przepisów z tytułu swego stosunku służbowego prawo do emerytury, względnie zaopatrzenia, dorównywujących wysokości, określonej w ustępie 2 i 3 lub ją przewyższającej.

O ile przepisów emerytalnych nie da się zastosować, Minister Zdrowia Publicznego może w miarę uznania w podobnych przypadkach przyznawać jednorazowe odszkodowanie, względnie zwrot kosztów leczenia lub wyjątkowo zaopatrzenie na określony okres czasu.

Art. 18.

Odosobnienie lub czasowe wykluczenie od zajęć nie może służyć za powód do wydalenia ze służby rządowej, komunalnej, społecznej lub prywatnej.

Art. 19.

Zarządy komunalne w całości ponoszą koszty:

1) utrzymania wszelkich na ich terenie urządzeń, koniecznych do walki z chorobami zakaźnemi, zakładów sanitarnych i leczniczych, o ile one powstały dla ich potrzeb miejscowych, z własnej ich inicjatywy lub na żądanie odpowiednich urzędów Ministerstwa Zdrowia Publicznego, zgodnie z art. 20 i działają pod zarządem władz gminnych;

2) leczenia w każdym wypadku, gdy chodzi o mieszkańca danej gminy, zgodnie z odpowiedniemi przepisami i ustawami ogólnopaństwowemi, mającego prawo do bezpłatnej opieki lekarskiej z jej strony; koszta nadzoru i utrzymania chorych, oraz nadzoru odosobnienia i utrzymania podejrzanych o zarażenie lub nosicieli zarazków pokrywa gmina w myśl art. 14.

Art. 20.

Zarządy komunalne obowiązane są na żądanie Ministerstwa Zdrowia Publicznego zakładać wszelkie, koniecznie na ich terenie do walki z chorobami zakaźnemi urządzenia, zakłady sanitarne i lecznicze, o ile one powstają dla ich potrzeb miejscowych, a nie dla celów ogólnopaństwowych; w ostatnim wypadku gmina ma prawo żądać od Skarbu Państwa zwrotu poniesionych wydatków najmniej w wysokości 50%.

Zarządy gmin miejskich w miastach, liczących więcej, niż 25.000 ludności, obowiązane są posiadać własne zakłady lecznicze (szpitale) dla

chorych zakaźnych, domy izolacyjne i zakłady dezynfekcyjne.

Art. 21.

Wszystkie inne koszty, wynikające z wykonania postanowień niniejszej ustawy, ponosi Skarb Państwa w całości.

Art. 22.

Zarządy gmin mają prawo za dokonane na koszt gminy czynności, wyszczególnione w niniejszej ustawie, pobierać opłatę według taksy, zatwierdzonej przez Ministra Zdrowia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 23.

O ile zarządy gminne, nie spełniające obowiązków, wynikających z niniejszej ustawy, Państwo będzie zmuszone podjąć odpowiednie zarządzenia, gminy te obowiązane będą zwrócić Skarbowi Państwa poniesione w tym celu koszty.

Art. 24.

Sposoby i warunki stosowania poszczególnych zarządzeń zapobiegawczych w przypadkach różnych chorób zakaźnych oraz wszystkie inne zarządzenia co do wprowadzenia w życie i stosowania ninie szej ustawy określi osobne rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego.

Minister Zdrowia Publicznego ma prawo w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych wydawać w miarę potrzeby czasowe, dalej idące szczególne zarządzenia, w razie niezwykle groźnego lub nagminnego wybuchu chorób zakaźnych, wyszczególnionych w art. 3 w pp. od 1 — 10 włącznie w dziale a).

Sprawa zwalczania chorób zakaźnych w miejscowościach pogranicznych będzie uregulowana w związku z odpowiedniemi umowami międzynarodowemi.

Art. 25.

Przekroczenia przepisów niniejszej ustawy lub rozporządzeń, na jej podstawie wydanych, o ile czyn karygodny nie podlega ukaraniu, w myśl ogólnych postanowień karnych, będą karane w drodze administracyjnej grzywnami do 1000 zp. lub aresztem do 3-ch miesięcy; kara pieniężna i kara aresztu mogą być zastosowane jednocześnie.

Art. 26.

Odwołania od orzeczeń i zarządzeń, wydanych na podstawie niniejszej ustawy lub rozporządzeń wykonawczych, nie mają mocy wstrzymującej; przepis powyższy nie dotyczy orzeczeń karnych.

Art. 27.

Jeżeli przechowywanie pewnych przedmiotów lub ich używanie stanowi pogwałcenie lub obejście jakiegokolwiek przepisu niniejszej ustawy lub też wydanego na jej podstawie zarządzenia, powołane do tego sanitarne władze mogą przedmioty te konfiskować; konfiskata przedmiotów, w myśl poprzedniego ustępu, nie jest zależną od wdrożenia postępowania karnego, ani od orzeczenia kary.

Art. 28.

Z wejściem w życie niniejszej ustawy tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe przepisy i dekrety, które dotyczą spraw, unormowanych tą ustawą.

Art. 29.

Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Zdrowia Publicznego.

Marszałek Sejmu:
(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:
w/z.
(—) *S. Wojciechowski.*

Minister Zdrowia Publicznego:
(—) *Janiszewski.*

III.

645.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Spraw Wojskowych o trybie postępowania funkcjonarjuszy Policji przy wykonaniu czynności służbowych w stosunku do osób wojskowych.

1. Funkcjonarjusze policyjni przy wykonywaniu swych czynności służbowych winni co do czynów przestępnych, popełnionych przez osoby wojskowe, w zasadzie skierować sprawę do właściwych dowództw wojskowych.

2. Tylko w razie, gdyby zwłoka groziła niebezpieczeństwem nieujawnienia sprawcy, albo zatarcia śladów czynu, należy wystąpić i stwierdzić przedewszystkiem istotę czynu występnego, poczem akt dochodzeń odesłać właściwej władzy wojskowej.

3. Co do tymczasowego przytrzymania wojskowych, przy którem należy postępować z należytym taktem i rozwagą, funkcjonarjusze policyjni mają prawo tymczasowego przytrzymywania wojskowych, nie mających stopnia oficerskiego, jeśli:

a) sprawcę schwytano na gorącym uczynku

przy spełnianiu zbrodni lub ważniejszych występków (w b. zaborze austrjackim, stosownie do obowiązującego tam kodeksu, tylko w wypadkach zbrodni), albo zaraz po spełnieniu tychże,

b) jeśli Policja stwierdzi fakty, wskazujące na przygotowanie do ucieczki lub usiłowanie ucieczki przez podejrzanego o popełnieniu zbrodni,

c) jeśli jest uzasadniona obawa ukrycia przedmiotów pochodzących ze zbrodni lub zatarcia śladów zbrodni, jednakże we wszystkich tych trzech wypadkach pod warunkiem, że niema w pobliżu wojskowej władzy przełożonej lub wojskowej warty, któraby wystąpić mogła, a zwłoka grozi niebezpieczeństwem ucieczki podejrzanego, zatarcia śladów lub ukrycia przedmiotów, z popełnienia zbrodni pochodzących.

4. W stosunku do oficerów i urzędników wojskowych, w wypadkach przewidzianych w § 3 Policja ma prawo, działając z należytym szacunkiem, przedsięwzięcia następujących środków:

a) zażądać okazania legitymacji,

b) wezwać do dobrowolnego udania się wraz z funkcjonarjuszem Policji do wojskowej komendy lub warty oficerskiej, a w braku tejże do najbliższej władzy policyjnej,

c) dopiero w razie odmowy okazania legitymacji, lub udania się z funkcjonarjuszem Policji, ma prawo przytrzymać, ewentualnie przymusowo doprowadzić.

5. We wszystkich pozostałych wypadkach, gdy wojskowy, przekraczając inne przepisy prawa karnego lub przepisy administracyjne, swojem zachowaniem się zakłóca bezpieczeństwo, spokój i porządek publiczny do tego stopnia, że interwencja okaże się bezwzględnie potrzebną — funkcjonarjusz uprawniony jest zwrócić mu na to uwagę i wezwać go do porządku, względnie zażądać wylegitymowania się. Jeżeli osoba wojskowa wzbrania się podać nazwisko swoje, stopień i przydział taktyczny, albo jeśli legitymacja okazuje się podejrzaną, — funkcjonarjusz policji winien się zwrócić o pomoc do obecnych czynników wojskowych i starać się o przytrzymanie jej przez te czynniki i dopiero w razie niemożebności uskutecznienia tego, czy to z powodu nieobecności czynników wojskowych, czy też odmowy z ich strony — może przytrzymać winnego i odstawić do najbliższej komendy wojskowej lub warty.

6. W razie stawienia przez osobę wojskową czynnego oporu Policji, działając prawnie w zakresie i stosownie do niniejszego rozporządzenia—Policja jest uprawniona do zastosowania wszelkich środków, które jej w wypadkach stawienia czynnego oporu przysługują.

7. Wojskowy w ubraniu cywilnem, dopóki się nie wylegitymuje ze swego charakteru wojskowego, winien być traktowany na równi z osobami cywilnemi.

8. Wszyscy żołnierze i podoficerowie są obowiązani w służbie i poza służbą udzielać funkcjonarjuszom Policji na ich wezwanie pomocy w celu udaremnienia czynnego oporu, stawianego Policji przez osoby wojskowe lub cywilne.

Oficerowie są obowiązani wkroczyć z pomocą na prośbę organów Policji, jeżeli idzie o opór, stawiany Policji przez osoby wojskowe.

9. Organa Policji cywilnej są organami państwowemi i nieposłuchanie ich wezwań służbowych przez osoby wojskowe, względnie opór stawiany im w wykonywaniu służby, lub gwałty na nich popełnione, będą karane w myśl obowiązujących wojskowych kodeksów karnych, jako zbrodnie lub występki.

Warszawa, dn. 8 sierpnia 1919 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *S. Wojciechowski.*
Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Leśniewski.*
Generał-Porucznik.

IV.

646.

Okólnik (547) Ministra Spraw Wewnętrznych do Prezydentów i Burmistrzów miast oraz Komendantów Policji w miastach, wydzielonych ze związku powiatowego w sprawie współdziałania z władzami skarbowemi w dziedzinie administracji skarbowej.

Ze strony Inspektoratów Skarbowych mnożą się zażalenia na odmawianie współdziałania władz autonomicznych i policyjnych w administracji skarbowej.

W szczególności odnosi się to do doręczania pism, współdziałania przy egzekucji oraz dostarczania dat i materjałów, potrzebnych do wymiaru podatków.

Wójtowie gmin wprost zwracają pisma Inspektoratów Skarbowych, donosząc, że polecenia Inspektoratu Skarbowego wypełnią, jeżeli otrzymają je od Powiatowego Komisarza Rządowego, gdyż są obowiązani wykonywać polecenia, wyłącznie tylko wydawane przez Powiatowych Komisarzy Rządowych. Nadto wykonywanie przez organa samorządowe poleceń, dotyczących administracji skarbowej jest tak opieszałe i niedokładne, że w znacznej mierze opóźnia i utrudnia administrację Skarbową.

Komunikując powyższe poleca się PP. Prezydentom i Burmistrzom miast oraz PP. Komendantom Policji w miastach, wydzielonych ze związku powiatowego, aby w przyszłości okazywali władzom skarbowym, zwłaszcza przy ściąganiu należności skarbowych gorliwą pomoc.

Warszawa, 13.VIII 1919 r. (53264/A. O. 6314)

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Józef Bek.*

647.

Okólnik (552) Ministra Spraw Wewnętrznych do Przewodniczących Wydziałów Powiatowych w sprawie dodatków reprezentacyjnych do pensji Komisarzy Rządu.

Niektóre Sejmiki próbowały preliminować na okres budżetowy od dnia 1 kwietnia do 30 czerwca r. b. specjalne dodatki do pensji Komisarzy Rządowych pod postacią dodatków reprezentacyjnych za zajmowanie się sprawami komunalnemi.

Niniejszym zawiadamia się Panów, że uchwały o takich dodatkach będą przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych bezwzględnie unieważniane. System uchwalania przez Sejmiki dodatków reprezentacyjnych wytworzyłby niedopuszczalną różnorodność uposażenia poszczególnych Powiatowych Komisarzy Rządowych, którzy jako funkcjonarjusze państwowi, winni być wynagradzani jednolicie.

Warszawa, d. 14/VIII 1919 r. (S. F. 1408/1).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Józef Bek.*

648.

Okólnik (551) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Powiatowych Komisarzy Rządowych w sprawie udowadniania wieku przez popisowych.

Przy kwietniowym poborze wojskowym zaszły w niektórych powiatach wypadki uwolnienia popisowych na podstawie t. zw. „aktów znania", wydawanych przez Magistraty, stwierdzających, że popisowy nie znajduje się jeszcze w wieku poborowym.

Zawiadamia się przeto Pana, że osoby, żądające wykreślenia ich z list poborowych na tej zasadzie, że nie znajdują się w wieku popisowym, winny wiek swój udowodnić przedstawieniem metryk; w braku tychże wiek popisowego określi Komisja Przeglądowa na podstawie dokładnego zbadania jego osoby. Tem samem określenie wieku pozostawia się kompetencji Komisji Przeglądowej.

Wobec tego wszelkie wypadki wykreślenia z list poborowych, o ile zaszły przed wydaniem powyższego rozporządzenia, a nastąpiły bez zachowania wyżej wskazanych przepisów, należy natychmiast unieważnić, a osoby nieprawnie wykreślone z list, poddać badaniu przez najbliższą Komisję Przeglądową.

Warszawa, dn. 19.VIII 1919 r. (I. W. 1080/1).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Józef Bek.*

649.

Okólnik (554) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Powiatowych Komisarzy Rządowych, w sprawie kontraktu najmu pomieszczeń dla Urzędów Powiatowych.

Podając poniżej wzór kontraktu najmu, przepisuję następujący sposób postępowania:

1. Powiatowy Komisarz Rządowy przedkłada Ministerstwu Spraw Wewnętrznych umotywowany wniosek na zezwolenie najmu lokalu do celów urzędowych. Do wniosku tego dołącza:

a) wierzytelny odpis umowy wstępnej, sporządzonej przy użyciu dołączonego wzoru, podpisany przez Komisję Gospodarczą Urzędu Powiatowego i oferującego pomieszczenie,

b) zwięzły opis budynku z planikiem sytuacyjnym, podpisany przez architekta (ewent. przez inżyniera) powiatowego,

c) opinję lekarza powiatowego co do przydatności lokalu pod względem zdrowotnym.

2. Ministerstwo, załatwiając przychylnie wniosek, upoważnia Komisarza do spisania kontraktu z oferującym, a to w dwóch egzemplarzach wedle dołączonego wzoru.

UWAGA: Wzór ma charakter ramowy, przeto zmiany, uzależnione od stosunków miejscowych, są dopuszczalne pod warunkiem strzeżenia interesów Skarbu Państwa w sposób, wskazany we wzorze.

3. Obydwa egzemplarze kontraktu z planami oraz wierzytelny odpis tego kontraktu przedkłada Komisarz Ministerstwu do zatwierdzenia.

4. Ministerstwo opatruje obydwa egzemplarze kontraktu klauzulą zatwierdzającą i zwraca je Komisarzowi, który jeden egzemplarz zatrzymuje w swych aktach, a drugi doręcza wypuszczającemu najem.

Warszawa, d. 19.VIII 1919 r. (A. B.—4469/2).

Minister Spraw Wewnętrznych:
S. Wojciechowski.

Wzór kontraktu najmu pomieszczeń dla Urzędów Powiatowych

zawarty odnośnie do reskryptu Min. Spraw Wewn. z dn. .... 19..... r. №.................... między Pow. Komisarzem Rządowym.. działającym w imieniu Min. Spraw Wewn., a pan..zamieszkałym w.. ul.................................. №.........., pod następującemi warunkami i z zastrzeżeniem zatwierdzenia tego kontraktu przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

1.

Przedmiot najmu.

Pow. Komisarz Rządowy w.. bierze w najem, a pan.............................. ...., zamieszkały w... ul................................ №.........., wypuszcza w najem dom w...przy ul................ .... №.........., wpisany do ksiąg hipotecznych pod poz..........................., opisany w dołączonym planie sytuacyjnym, stanowiącym część integralną tego kontraktu.
(lub „ubikacje w domu przy ul.................................. №.......... w.. a to na kancelarję dla np. Pow. Komisarjatu Rządowego, dla Referenta Aprowizacyjnego, Lekarza Powiatowego i t. p.).

Biorącemu w najem wolno odstępować prawa do lokalu, na mocy tego kontraktu nabyte, osobom trzecim po uprzedniem zawiadomieniu o tem wypuszczającego w najem, ewent. przeznaczyć lokal na inny użytek oprócz tego, jaki wymieniono w kontrakcie (np. na inne biura lub na mieszkania dla funkcjonarjuszy).

2.

Termin najmu i prawo wypowiedzenia.

Najem rozpoczyna się dnia.................................... 19...... r. (słowami ....) i obowiązuje do dnia..................................19.....r. (słowami..) Wszelako biorący w najem ma prawo bez żadnego odszkodowania wypowiedzieć najem od każdego kwartału na 14 dni przed upływem kwartału poprzedniego. O ile wypuszczający w najem nie wypowie go na 3 miesiące przed upływem oznaczonego powyżej terminu, biorący w najem będzie władny korzystać z lokalu nadal na warunkach, w umowie niniejszej przewidzianych z tem, że lokal może być przezeń w dalszym ciągu wypowiedziany od każdego kwartału na 14 dni przed upływem kwartału poprzedniego, zaś wypuszczającego obowiązuje wypowiedzenie kwartalne.

Wypowiedzenie ma nastąpić pisemnie.

3.

Gdyby użytkowanie lokalu z powodu działania sił wyższych (vis major) stało się niemożebne, to kontrakt ustaje z dniem opuszczenia przedmiotu najmu przez biorącego w najem, a to bez osobnego wypowiedzenia. Wypuszczający w najem uprawniony jest do żądania czynszu aż do tego dnia.

4.

Czynsz najmu.

Czynsz najmu wynosi rocznie.................................... (słowami..) i ma się płacić kwartalnie nie później, jak 15-go dnia miesiąca, który rozpoczyna nowy kwartał, zdołu w ratach po.................................... (słowami.. Wypłaty dokonuje Kasa Powiatowa na podstawie odpowiedniej asygnaty Powiatowego Komisarza Rządowego po spełnieniu przez wypuszczającego w najem formalności, wymaganych przez Kasę przy tego rodzaju wypłatach. Wypuszczający w najem ma przedłożyć Kasie Powiatowej kwit ostemplowany. Kwit ten opatrzony być ma potwierdzeniem biorącego w najem, że przedmiot najmu jest rzeczywiście użytkowany.

5.

Utrzymanie (remont) przedmiotu najmu.

Wypuszczający w najem obowiązany jest do bezzwłocznego dokonywania naprawek przedmiotu najmu, jak i jego części składowych, jak np. podłóg, drzwi, okien i t. p., następnie w miarę potrzeby do bielenia względnie pomalowania ubikacji, do opróżnienia dołów kloacznych, czyszczenia

kanałów, pieców, kominów, rur kominowych, do wywożenia nawozu i śmieci, do wywożenia śniegu z podwórza i zgarnywania śniegu z chodnika i dachów.

Gdyby wypuszczający w najem powyższym obowiązkom na czas zadość nie uczynił i wyznaczony przez najmującego termin do spełnienia tych obowiązków nie był dotrzymany, wówczas biorący w najem będzie władny zarządzić wykonanie czynności, wyżej oznaczonych, na koszt i ryzyko wypuszczającego w najem, a odnośne koszta potrącić przy zapłacie najbliższej raty czynszowej. Szkody wynikłe ze zdarzeń żywiołowych, pokrywa wypuszczający w najem.

Oświetlenie podwórza, schodów, korytarzy i ubikacji wynajętych należy do obowiązków biorącego w najem.

Jeżeli w lokalu wynajętym znajduje się instalacja gazowa lub elektryczna, urządzona kosztem wypuszczającego w najem, wówczas on ponosi koszta jej utrzymania. Jeżeli instalacje te urządził biorący w najem, natenczas będzie on władny usunąć je z chwilą ukończenia terminu najmu. To samo odnosi się do instalacji wodociągowych. Biorący w najem ma prawo uskuteczniania w wynajętem pomieszczeniu przeróbek oraz czynienia urządzeń celem przystosowania lokalu na pomieszczenia biurowe.

6.

Sprzedaż przedmiotu najmu.

Wypuszczający w najem obowiązany jest w razie sprzedaży przedmiotu najmu przekazać nowonabywcy dotrzymanie warunków tego kontraktu.

7.

Zwrot przedmiotu najmu.

Przedmiot najmu należy zwrócić wypuszczającemu w najem w tym stanie, w jakim się ten przedmiot znajduje w dniu zwrotu. Wypuszczający ma prawo żądać odszkodowania za szkody, powstałe z powodu niezwykłego (anormalnego) zużycia, a biorący w najem winien to odszkodowanie zapłacić. Podstawą ocenienia stanu przedmiotu najmu jest plan i opis przedmiotu najmu, oznaczony w punkcie 1 tego kontraktu.

Biorący w najem władny jest usunąć części budowy, np. przybudówki i t. p., jego kosztem urządzone, lub je pozostawić. W takim razie wypuszczający w najem obowiązany jest wypłacić wynagrodzenie w sumie, o jaką zwiększyła się wartość przedmiotu najmu wskutek pozostawionych przeróbek i urządzeń.

8.

Podatki i stemple.

Wszelkie na przedmiocie najmu ciążące podatki i daniny, jako też koszta stemplowe kontraktu i kwitów ponosić ma wypuszczający w najem.

9.

Właściwość sądu.

Sprawy, mogące wyniknąć z kontraktu, podlegają rozpoznaniu Sądu, właściwego dla miejsca przedmiotu najmu.

10.

Sporządzenie kontraktu.

Kontrakt ten sporządza się w dwóch równobrzmiących, należycie ostemplowanych egzemplarzach, z których jeden przeznaczony jest dla wypuszczającego w najem, drugi dla biorącego w najem.

.... d. .... 19...... roku.

Podpisy: Powiatowy Komisarz Rządowy: ....

Wypuszczający w najem: ....

2 Członkowie Komisji Gospodarczej,
jako świadkowie: 1. ....

2. ....

650.

Okólnik (555) Ministra Spraw Wewnętrznych do Głównego Komendanta Policji Państwowej, Prezesa Urzędu Ubezpieczeń Wzajemnych budowli od ognia oraz wszystkich Powiatowych Komisarzy Rządowych w sprawie frankowania listów urzędowych, przesyłanych zagranicę.

Listy urzędowe, przesyłane zagranicę, podlegają przy nadaniu opłacie pocztowej narówni z korespondencją prywatną.

Zechcą Panowie przyjąć powyższe do wiadomości i wydać odpowiednie zarządzenia.

Warszawa, dn. 22.VII 1919 r. (O. P. 6305/1).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych: (—) *Iszkowski.*

651.

Okólnik (556) Ministra Spraw Wewnętrznych do Powiatowych Komisarzy Rządowych i Naczelników Policji w miejscowościach, na które rozciąga się moc obowiązująca rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2-go sierpnia 1919 r., wydanego w przedmiocie zapewnienia bezpieczeństwa i utrzymania porządku publicznego w czasie wojny— co do udziału funkcjonarjuszy policji na zgromadzeniach.

W wyjaśnieniu rozporządzenia mego z dnia 2 sierpnia 1919 roku, wydanego w przedmiocie zapewnienia bezpieczeństwa i utrzymania porządku publicznego w czasie wojny polecam Panom co do udziału policji, w zgromadzeniach stosować się do następujących prawideł:

1. Zebrania w zamkniętych pomieszczeniach dozwolone są jedynie pod warunkiem zawiadomienia właściwej władzy policyjnej na 48 godzin przed zebraniem o celu, miejscu, dniu i godzinie zebrania i podlegają nadzorowi policji, która ma prawo asystowania na zebraniach w liczbie dwóch.

Zebrania, urządzane bez uwzględnienia tego warunku, niepowinny być dopuszczane—a winni urządzania tych zebrań pociągnięci do odpowiedzialności, przewidzianej w rozporządzeniu z dnia 2 sierpnia 1919 r.

Cel zebrania określa przedstawiony policji program, której zadaniem, poza ogólnemi obowiązkami, wskazanemi niżej, jest przestrzeganie, aby zebranie nie uchylało się od programu. W razie zaś uchylenia się policja może wystąpić z interwencją, polegającą na ostrzeżeniu, ewentualnie zamknięciu zebrania. Zebrania, zmierzające do celów, przeciwnych ustawom, jako przestępne, winny być bezwzględnie niedopuszczane, a odbywające się rozwiązywane z użyciem w razie potrzeby siły zbrojnej.

Pozatem obowiązki obecnych na zgromadzeniu funkcjonarjuszy policji sprowadzają się do ogólnych zadań czuwania nad porządkiem, spokojem i bezpieczeństwem publicznem. W razie pogwałcenia przez zgromadzenie (bądź w całości, bądź za pośrednictwem poszczególnych uczestników) porządku, spokoju lub bezpieczeństwa publicznego policja winna stosownie do ważności przekroczeń przedsięwziąć odpowiednie środki przeciwdziałania.

Środki te mogą polegać: 1) na ostrzeżeniu, skierowanem do przewodniczącego zgromadzenia; 2) na usunięciu na żądanie przewodniczącego ze zgromadzenia winnych i 3) na zamknięciu zgromadzenia. Jednocześnie policja przedsiębierze środki w celu pociągnięcia winnych do odpowiedzialności karnej.

Dla dokonania powyższych funkcji obecny na zgromadzeniu funkcjonarjusz policji w razie potrzeby winien wezwać dostateczną pomoc.

Ograniczenia te nie stosują się do zebrań członków legalnie istniejących stowarzyszeń i związków, urządzonych bez udziału osób obcych, które są wolne od obowiązku zawiadomienia i od udziału policji.

Jednakże policja ma prawo sprawdzania, czy na zebraniach tych nie są obecne osoby obce i w razie, gdyby okazało się, że osoby obce są obecne, obowiązana jest zebranie rozwiązać, pociągając winnych urządzenia zebrania do odpowiedzialności, przewidzianej w rozporządzeniu z dnia 2 sierpnia 1919 roku.

Sprawdzanie to winno być dokonywane w formie sprawdzenia listy obecnych na zebraniu osób z listą członków stowarzyszenia lub związku możliwie nie bezpośrednio, a za pośrednictwem przewodniczącego.

Jedynie w wypadkach zupełnie pewnych danych o obecności na zebraniu osób obcych policja ma prawo wkroczyć na zebranie i bezpośrednio sprawdzić listę osób.

Za „osoby obce“ nie należy uważać specjalnie zaproszonych na zebranie rzeczoznawców, przedstawicieli instytucji społecznych i t. p.

2. Urządzanie zgromadzeń pod gołem niebem uzależnione jest od zezwolenia władz administracyjnych, które w każdym poszczególnym wypadku winny, oprócz wydania formalnego zezwolenia urządzającym zgromadzenie, zawiadamiać właściwą władzę policyjną o zezwoleniu lub zabronieniu urządzania tych zgromadzeń.

Na zgromadzenia zezwolone władze policyjne winny zawsze delegować dostateczną ilość funkcjonarjuszy w celu utrzymania porządku publicznego.

Poza tem obowiązki obecnych na zgromadzeniu funkcjonarjuszy policji sprowadzają się do zadań, wskazanych wyżej odnośnie zebrań w zamkniętych pomieszczeniach i stosownie do tego przysługuje im prawo w razie potrzeby zastosowania tych samych środków represyjnych.

Zgromadzenia, urządzane bez uzyskania pozwolenia władzy administracyjnej, są bezwzględnie zabronione. Wobec tego policja powinna nie dopuszczać do tego rodzaju zgromadzeń, a o ile, mimo przedsięwziętych środków, zgromadzenia takie nastąpią—niezwłocznie je rozpraszać z użyciem w razie potrzeby siły zbrojnej i pociągając winnych do odpowiedzialności karnej.

Przepisy niniejsze nie stosują się do zgromadzeń, urządzanych przez posłów, przewidzianych w art. 6 Ustawy o nietykalności członków Sejmu Ustawodawczego z dnia 8 kwietnia 1919 roku (Dziennik Praw № 31).

Warszawa, dn. 28.VIII 1919 r. (III S. B. 2497).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *S. Wojciechowski.*

V.

652.

Rozporządzenie Ministra Skarbu o przedłużaniu ważności rozporządzenia z d. 12 kwietnia 1919 r. Nr. 91 „Monitora Polskiego" w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem z dn. 24-go czerwca 1919 r. Nr. 143 „Monitora Polskiego" w sprawie czasowego zezwolenia na obrót krajanym tytoniem i papierosami.

Moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 kwietnia 1919 r. № 91 „Monitora Polskiego" w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem z dnia 24 czerwca 1919 № 143 „Monitora Polskiego" w sprawie czasowego zezwolenia na obrót krajanym tytoniem i papierosami przedłużam do dnia 31 grudnia 1919 r.

Warszawa, dn. 21 sierpnia 1919 r.

Minister Skarbu:
(—) *Biliński.*

653.

Rozporządzenie Ministra Aprowizacji w sprawie zawieszenia art. 5 Przepisów Wykonawczych z dnia 13.VIII 1919 r.

Ministerstwo Aprowizacji zawiesza do dnia 1 września r. b. wykonanie niżej wyszczególnionych części art. 5 przepisów wykonawczych do Ustawy z dnia 29 lipca r. b. o obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/20, ogłoszonych w „Monitorze" z d. 13 sierpnia r. b. № 181.

„Wszelkie ilości towarów wymienionych w niniejszym artykule, które znajdą się po upływie dni 10 od daty ogłoszenia niniejszych przepisów w nielegalnym handlu, podlegają konfiskacie, handlujący zaś zostają pociągnięci do kary w drodze administracyjnej".

Warszawa, dn. 22 sierpnia 1919 r.

Minister Aprowizacji:
w/z.
Oskar Sobański.

VI.

654.

Ruch służbowy w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w sierpniu 1919 r.

Minister Spraw Wewnętrznych mianował:

Radcę Ministerjalnego Dworskiego Józefa — Naczelnikiem Wydziału,

Radcę Ministerjalnego Konckiego Tadeusza D-ra—Naczelnikiem Wydziału,

Garczyńskiego Franciszka—Inspektorem Kontroli Rachunkowej (kat. pł. V-b),

Sobolewskiego Edmunda — Starszym Referentem,

Reissa Witolda — Referentem,

Wróblewskiego Bronisława — Referentem,

Melanowicza Leonarda — Referentem,

Trzcińskiego Witolda — Referentem,

Udzielił dymisji na skutek podania:

Zast. Naczelnika Kancelarji Modzelewskiemu Adamowi od 1/VIII 1919 r.

VII.

OBWIESZCZENIA.

655.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 1 lipca 1919 roku № 290 P. Z. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 59 stowarzyszenie pod nazwą „Polskie Stowarzyszenie Właścicieli Hotelów“ z siedzibą w m. st. Warszawie.

656.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 1 lipca 1919 roku № 45 P. Z. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 61 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Kupców“ z siedzibą w m. st. Warszawie.

657.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 9 lipca 1919 roku № 3111 P. Z. wciągnięto do rejestru Stowarzyszeń i związków, № 62 stowarzyszenie pod nazwą „Warszawski Związek Rzeźników Szlachtujących Woły“ w m. st. Warszawie.

658.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 9 lipca 1919 roku № 893 P. Z. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 76 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Wzajemnej Pomocy Właścicieli Nieruchomości st. m. Warszawy“.

659.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 30 sierpnia 1919 r. № 4126/2 P. Z. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 80 stowarzyszenie pod nazwą „Jeneralna Intendentura Społeczna“ z siedzibą w m. st. Warszawie.

660.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 12 sierpnia 1919 r. № 4136 P. Z. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 82 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo żydowskich szkół średnich w m. Piotrkowie.

661.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 16 sierpnia 1919 r. № 277 P. Z. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 85 stowarzyszenie pod nazwą „Żydowskie Stowarzyszenie „Kultura“ w Żarnowie pow. Opoczyńskiego.

662.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 23 sierpnia 1919 r. № 4621 P. Z. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 87 stowarzyszenie pod nazwą „Komitet Polskiej Szkoły im. Tadeusza Kościuszki.

663.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 25 sierpnia 1919 r. № 3426 P. Z. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 88 stowarzyszenie pod nazwą „Żydowski Związek Rzemieślniczy miasta Zakroczymia“ z siedzibą w Zakroczymiu.

664.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 25 sierpnia 1919 r. № 1529 P. Z. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków № 89 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Wzajemnej Pomocy Właścicieli Zakładów Fotograficznych Rzeczypospolitej Polskiej“ z siedzibą w m. st. Warszawie.

665.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29 sierpnia 1919 r. № 3293 P. Z. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 90 stowarzyszenie pod nazwą „Związek szerzenia Idei Polskiej“ w m. st. Warszawie.

666.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29 sierpnia 1919 r. № 4868 P. Z. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 91 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Polsko-Amerykańskie“ z siedzibą w m. st. Warszawie.

667.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29 sierpnia 1919 r. № 4869 P. Z. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 92 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Polsko-Brytańskie“ z siedzibą w m. st. Warszawie.

668.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29 sierpnia 1919 r. № 3819 P. Z. wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 93 stowarzyszenie pod nazwą „Wolna Wszechnica Polska“ z siedzibą w m. st. Warszawie.

Drukiem F. Wyszyńskiego i S-ki, Warszawa, Zgoda № 5.